

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 127

гр. Пловдив, 18.03.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Величка П. Белева

като разгледа докладваното от Величка П. Белева Въззивно частно
гражданско дело № 20225000500099 по описа за 2022 година

Производство по чл. 274 ал. 2 вр. ал. 1 т.1 от ГПК, образувано по частна
жалба вх. № 8765/25.08.2021 г. от Сдружение „О. за о. с. „, ЕИК - *****
срещу Определение № 495 от 06.07.2021 г., пост. по гр.д. № 1440/2021 г. на
Окръжен Съд – Пловдив, с което е оставена без разглеждане като
процесуално недопустима депозираната от сдружението жалба срещу
Постановление от 11.12.2020 г. по изп.д. № *****/2020 г. на ДСИ при РС –
Пловдив / сега изп.д. № 4/2021 г. на ЧСИ П. И., рег. № ***/.

Поддържаните оплаквания са за неправилност на обжалвания съдебен
акт, искането е за неговата отмяна и разглеждане на жалбата по същество.

Отговор по частната жалба е постъпил от „К. К. „ООД, в който се
излагат доводи същата да е неоснователна.

Съдът установи следното:

Производството по изп.д. № *****/2020 г. на ДСИ при РС – Пловдив /
продължено под изп.д. № 4/2021 г. на ЧСИ П. И., рег. № *** на основание чл.
427 ал. 5 от ГПК / е образувано по молба от 20.10.2020 г. на Сдружение „О. за
о. с. „, ЕИК - ***** и представен към нея изпълнителен лист от 09.11.2016 г.,
изд. по т.д. № 3814/ 2016 г. на Апелативен Съд – София, установяващ
подлежащи на изпълнение парични притезания на „Е. Х. „ АД, ЕИК *****
към Община С., ЕИК *****. Сдружението е твърдяло и ЧСИ се е съгласил -
на база представени писмени доказателства, че то е ищецът - процесуален
субституент, завел на основание чл. 134 ал. 1 от ЗЗД делото, по което е
издадено изпълнителното основание. Така с Разпореждане от 26.10.2020 г.
ДСИ е образувал изп.д. № *****/2020 г. със страни: вискател: Сдружение „О.
за о. с. „, ЕИК – ***** и длъжник Община С., ЕИК – ***** и с предмет
притезанията по казания по горе изпълнителен лист.

На 05.11.2020 г. по делото е постъпила молба от „ К. К. „ ООД, ЕИК *****, в която заявява да е носител на вземането по изпълнителния лист, моли да бъде конституирано като взискател по делото вместо Сдружение „ О. за о. с. „, като последното да бъде заличено като взискател, тъй като то не е било и не е взискател, като понастоящем няма и качеството на процесуален субституент на „ Е. Х. „ АД, овластен да действа от името на дружеството на основание чл. 134 ал. 3 от ЗЗД. Към молбата са представени:

Постановление от 01.12.2017 г. / поправено по реда на чл. 247 ал. 1 от ГПК с Постановление от 17.02.2021 г. – неразделна част от постановлението от 01.12.2017 г. / на ЧСИ М. Б., рег. № *** по негово изп.д. № 2017***0408583, с което процесното вземане на „ Е. Х. „ АД /длъжник по това изпълнително дело / е възложено вместо плащане на взискателя по същото изпълнение „ Г. Г. С. И. Е. „ ЕООД с данъчен № *****;

Определение № 3468 от 13.02.2018 г., пост. по гр.д. № 1545/2018 г. на СГС, с което е оставена без разглеждане жалбата на Сдружение „ О. за о. с. „, срещу казаното по горе Постановление от 01.12.2017 г. на ЧСИ рег. № *** по негово изп.д. № 2017***0408583.

Договор за цесия от 25.03.2020 г., с което вземането е прехвърлено от „ Г. Г. С. И. Е. „ ЕООД на „ К. К. „ ООД;

Определение № 471 от 07.02.2018 г., пост. по гр.д. № 532/2018 г. на Апелативен Съд – София / неподлежащо на обжалване / , с което е отменено Определение № 31616/4.12.2017 г. , пост. по гр.д. № 15683/2017 г. на СГС, с което „ Сдружение „ О. за о. с. „ е овластено на основание чл. 134 ал. 3 от ЗЗД да образува от името на „ Е. Х. „ АД изпълнително дело за събиране на вземанията на последното към Община С., установени с изпълнителния лист от 09.11.2016 г., издаден по т.д. № 3814/2016 г. на Апелативен съд – София и молбата на сдружението за овластяване на основание чл. 134 ал. 3 от ЗЗД да образува изпълнително производство за събирането на тези вземания е оставена без уважение;

Определение № 423 от 18.12.2018 г., пост. по т. д. № 2231/2018 г. на ВКС, Второ т.о., с което е оставена без уважение молбата на „ Сдружение „ О. за о. с. „, за отмяна на Определение № 471 от 07.02.2018 г., пост. по гр.д. № 532/2018 г. на Апелативен Съд – София.

На 12.11.2018 г. по изп.д. № 6138/2020 г. на ДСИ при РС – Пловдив е постъпила молба от Сдружение „ О. за о. с. „, с искане съдебния изпълнител да му върне изпълнителния лист, а на 16.11.2018 г. и втора молба от сдружението за прекратяване на изпълнителното производство на основание чл. 433 ал. 1 т. 2 от ГПК / писмено искане от взискателя/. По същите е депозиран отговор за неоснователност от „ К. К. „ ООД, като на 02.12.2020 г. дружеството е представило на ДСИ още следните писмени доказателства:

Съдебното решение, по което е издаден изпълнителния лист от 09.11.2016 г., а именно Решение № 2048 от 03.11.2016 г. , пост. по в.тд. №

3814/2016 г. на Апелативен съд – София, с което е потвърдено Решение № 746/25.04.2016 г., пост. по т.д. № 5291/2015 г. на СГС, ТО – 14 – ти състав;

Решението № 746/25.04.2016 г., пост. по т.д. № 5291/2015 г. на СГС, ТО – 14 – ти състав с отбелязване че същото е влязло в сила на 14.12.2017 г.;

Уведомление по чл. 99 ал. 3 от ЗЗД за прехвърлянето на вземането съгласно договора по чл. 99 ал. 1 от ЗЗД от 25.03.2020 г. – изпратено от стария кредитор „ Г. Г. С. И. Е. „ ЕООД до длъжника Община С., като получаването му от последния се удостоверява с положения от общината върху договора печат за входящ номер и дата на входиране;

Удостоверение от ЧСИ М. Б., рег. № *** за това че въз основа на постановлението за възлагане вместо плащане по чл. 510 от ГПК и договора за цесия от 25.03.2020 г. е заличено по негово изп.д. № 2017***0408583 „ Г. Г. С. И. Е. „ ЕООД като взискател по изпълнението и вместо него е конституиран като взискател цесионера „ К. К. „ ООД.

Въз основа на така събраните доказателства по депозираните молби на К. К. ООД и Сдружение „ О. за о. с. „ ДСИ се е произнесъл с Постановление от 11.12.2020 г., като е заличил като взискател по делото Сдружение „ О. за о. с. „, ЕИК – *****; Конституирал е като взискател „ К. К. „ ООД, ЕИК *****; Оставил е без уважение искането на сдружението да му бъде върнат изпълнителния лист.

На 22.12.2020 г. по изп. дело е постъпила молба от взискателя „ К. К. „ ООД по чл. 427 ал. 5 от ГПК за продължаване на изпълнението от ЧСИ П. И., рег. № ***.

С Постановление от 05.01.2021 г. изп.д. № ****/2020 г. по описа на ДСИ при РС Пловдив е прекратено и делото е изпратено на ЧСИ И., който е продължил изпълнителното производство под изп.д. № 4/2021 г..

Постановление на ДСИ от 11.12.2020 г. е съобщено на Сдружение „ О. за о. с. „ на 17.12.2020 г. и в срок срещу него е депозирана от сдружението жалба с оплаквания за незаконосъобразност и искане за отмяна, като жалбоподателят поддържа да е взискателят по изпълнението и в това си качество да има право да поиска връщане на изпълнителния лист, съответно съдебният изпълнител е длъжен да му го върне и да прекрати производството по делото.

С определението – предмет на настоящата инстанционна проверка, окръжният съд е оставил жалбата без разглеждане и прекратил образуваното по нея производство по чл. 436 вр. чл. 435 ал. 1 от ГПК, като е приел че действията на съдебния изпълнител, обективирани в обжалваното негово постановление от 11.12.2020 г. не са сред изрично и лимитативно изброените от процесуалния закон действия на съдебен изпълнител, подлежащи на обжалване от взискателя / заличения/.

В частната жалба сдружението поддържа че разпоредбата на чл. 435 от ГПК не изброявава лимитативно действията, подлежащи на обжалване от

взискателя, защото с т. 2 от ТР № 3/2017 г. по т.д. № 3/2015 г. на ВКС, ОСГТК е прието че *на обжалване по чл. 435 ал. 2 т.1 от ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, с който се определя задължение на длъжника за заплащане на разноски по изпълнението, като използвания в тази разпоредба израз „ постановление за разноските „ следва да се тълкува не в буквален смисъл, а като всеки акт на съдебния изпълнител, с който той се произнася по задължение на длъжника за разноски.* Ето защо и по аргумент на противното основание жалбоподателят счита че подлежи на обжалване и всеки акт на съдебния изпълнител, с който се засягат/отричат законни права и интереси на взискателя в изпълнителния процес. Поддържа се още и че обективизираните в обжалваното постановление на ДСИ действия са пряко визирани като обжалваеми в разпоредбата на чл. 435 ал. 1 т. 3, предл. 2 от ГПК, тъй като заличаването на жалбоподателя като взискател представлява по своята същност прекратяване на изпълнителния процес по отношение на него.

Жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 46 ал. 2 от ЗНА когато нормативния акт е непълен за неуредените в него случаи се прилагат */ по аналогия /* разпоредбите, отнасящи се до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта.

За разлика от аналогията – където се търсят сходни правни норми, при аргумент на противното основание следва да е налице не сходство, а съществено различие в главните белези на юридическите факти така щото да може да се направи извод че онова, което важи за уредения от закона случай не важи за неуредения.

Така е очевидно че хипотеза „ по аргумент на противното основание „ в случая не е налице, а жалбоподателят всъщност се домогва да докаже наличие на *analogia legis*, считайки че по аргумент на нормата на 435 ал. 2 т. 1 от ГПК / предвиждаща процесуална възможност за длъжника да обжалва всеки акт на съдебния акт на съдебния изпълнител, с който му се вменява задължение за разноски/ следва да се приеме че и всяко действие на съдебния изпълнител, накърняващо права на взискателя в изпълнителния процес също подлежи на обжалване и така жалбата му срещу процесните действия на ДСИ са също обжалваеми.

Основен принцип в правото е че прилагането по аналогия на процесуалните правни норми е недопустимо, като и в случая аналогия не е налице. Жалбоподателят не е длъжник по изпълнението, следователно нормата на чл. 435 ал. 1 от ГПК по отношение на него е неотносима. Същевременно не е налице и непълнота на закона – чл. 435 от ГПК изрично и лимитативно изброява подлежащите на обжалване действия на съдебния изпълнител от всяка от страните по изпълнението, както и от третите за изпълнението лица. Изричната уредба по отношение на взискателя се съдържа в ал. 2 на разпоредбата.

Жалбоподателят Сдружение „ О. за о. с. „ не е взискател по

изпълнението – както неправилно е посочил ДСИ в постановлението си от 26.10.2020 г. за образуване на делото. Взыскателят е „Е. Х. „ АД, ЕИК *****, а сдружението по силата на закона и след овластяване по чл. 134 ал. 3 от ЗЗД е действало като негов процесуален субституент, упражняващ имуществените права на дружеството по издадения изпълнителен лист. Представените по делото доказателства установяват безспорно че това му процесуално качество е отпаднало, поради което за него не е налице активна процесуална легитимация на страна/ взыскател, респ. представител на страна /взыскател в изпълнителния процес – което е самостоятелно основание за недопустимост на подадената в това му качество жалба, както и довод за неоснователност на оплакването му за наличие на хипотеза на обжалваемост по чл. 435 ал. 1 т. 3, предл. 2 от ГПК.

Предвид изложеното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

Потвърждава Определение № 495 от 06.07.2021 г., пост. по гр.д. № 1440/2021 г. на Окръжен Съд – Пловдив.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____